

Pataki Mihály alapító, örökös tag (1933-2014)

Hozzáadta: Dr. Tóth Miklós írása és fotói
2015. February 14. Saturday 10:27

Pataki Mihályra társaságunk alelnökére, alapító tagjára, örökös tagjára emlékezünk 82. születésnapján. Sajnos már néhány hónapja nincs közöttünk.

Most közöljük az életútjáról is megemlékező búcsúztató beszédet.

Pataki Mihály 1933-ban, február 14-én, Valentin napon, született Port Saidban, Egyiptomban, ahol édesapja emigrációban élt. Gyermekkorára és későbbi felnőtt korára is nagy hatást gyakorolt a családjára jellemző multikulturális változatosság.

Alap és középfokú tanulmányait francia nyelven végezte el. Haladó szellemű tanárainak példaértékű toleranciája és megértése mély nyomot hagyott benne, kihatott egész életpályájára.

Egész életében nagylelkű, segítőkész emberként támogatta a rászorulókat. Nemcsak tettekkel segített, hanem példát is mutatott, a humánus példáját. Mély meggyőződéssel hitt az emberségben, a társadalmi egyenlőségben és az egymás iránti tiszteletben.

Kiváló alkalmazkodó képességét és elszánt tanulási vágyát bizonyította, amikor 1950-ben családjával Magyarországra költözött. Csupán 7 hónapra volt szüksége, hogy magántanulóként elsajátítsa a nyelvet olyan szinten, hogy egy éven belül az osztálya vezető személyiségévé vált, majd 1952-ben az érettségi vizsgáit is sikeresen teljesítette magyar nyelven.

26 évesen, 1959-ben kezdte meg Moszkvában felsőfokú műszaki tanulmányait. Újabb kihívásként az alapokról kellett elkezdenie egy számára új nyelv, az orosz megtanulását.

Tudásvágya egész életében végigkísérte, nyelvérzéke kiváló volt: francia, olasz, orosz, angol nyelveken beszélt hibátlanul, az arab nyelvet is megértette.

Családos, kisgyermekes apaként végezte el később a közgazdasági egyetemet, önszorgalomból tanult számítógépes programozást, adatkezelést. Idős korában önkéntes nyelvtanárként osztotta meg tudását. Mindig nyitott maradt a kor technikai, informatikai vívmányaira.

Különleges ember volt: szorgalmas és mindig jobbat akaró. Társadalmának aktív tagja, aki nemcsak az emberek személyes fejlődését támogatta, de társadalmi felelősségvállalással is rendelkezett. Vágyott a társadalom és az ország fejlődésére is, amit nemcsak gondolati-elméleti síkon valósított meg, hanem szükség esetén aktív kétkézi munkával. Ha kellett gyapotot szedett, ha kellett városépítésen segédkezett. Tudását megosztotta, bárki bizalommal fordulhatott hozzá.

Páratlanul gazdag életét szakmai fejlődése is bizonyítja. Érettségi után a Magyar Rádiónál újságíró gyakornokként, majd műszaki rajzolóként kezdte pályafutását, a gépészmérnöki diploma megszerzése után üzletkötőként kamatoztatta ismereteit. A Külkereskedelmi Minisztérium megbízottjaként vállalta a magyar gazdasági érdekek érvényesítését Olaszországban. A kiküldetést követően nemzetközi kapcsolati referensként, főmunkatársként, osztályvezetőként bizonyította rátermettségét és nagy szaktudását.

Idősebb korában is megőrizte szellemi aktivitását: fordított, tolmácsolt, társadalmi események aktív résztvevője maradt.

Családjában is a becsület és az emberek iránti tisztelet és szeretet volt a mérvadó. Megtanított az elfogadásra, az empátiára, a felelősségvállalásra.

Feleségéről, családjáról megbízható férfiként gondoskodott, gyermekeit és unokáját apai/nagyapai szeretettel támogatta. Figyelmes, jó barát volt, aki esténként addig nem feküdt le aludni, amíg be nem fejezte azt, amit ígért.

Olyan ember volt, akitől becsületet, szolgálatot és humánus tanultunk, aki az emberek iránti feltétlen elfogadásával és tiszteletével mutatott jó példát, aki mindig a jobb és értékeesebb világ megteremtésére törekedett.

Kevés olyan embert ismertem, aki annyira ügyelt volna az egészségére, mint Misi, rendszeresen elment a soron következő vizsgálatokra, óriási precizitással szedte be a gyógyszereit. Ez az önfegyelem meg is látszott az életkorát meghazudtoló frissességén, aktivitásán.

Mindezt csak azért tette, mert tovább akart élni, hogy sikeres fiatalemberként láthassa unokáját Ivánt, boldogan láthassa gyermekeit Andrást és Natalit, és hogy megünnepelhesse 50. házassági évfordulóját. Még sokszor szeretett volna találkozni öccsével Jánossal és családjával. Fontosak voltak számára kedves barátai, szomszédjai.

Most itt együtt búcsúzunk el Pataki Mihálytól, akinek ha lenne fejfája, azon az szerepelne, hogy „Élt 81 évet".

Ki lehetne tenni egy mások fejfát is: „Pataki Mihály élhetett volna még sok évig, ha olyan országban, olyan társadalomban, olyan egészségügyi rendszerben éri a baleset, ahol megbecsülik az idős embert, ahol arra törekednek, hogy minél előbb visszanyerje az egészségét, aktivitását, és ahol nem mondanak le róla, mert amúgy is öreg."

Pataki Mihály 1988-ban alapító tagja volt társaságunknak, hosszú éveken keresztül a társaság alelnöke volt. Ugyanezen idő alatt más baloldali szervezetekben, többek között a Munkáspárt-2006-ban is aktívan tevékenykedett a legutóbbi időkig.

Társaságunkban, ebben a közösségben otthon érezte magát, az őszinte baráti beszélgetésekben, vitákban, melyek egymás iránti tisztelet légkörében folytak.

A búcsú perceiben meghatottan emlékezünk arra, hogy miként köszöntöttük 80. születésnapján Pataki Mihály elvtársat társaságunkban, ahol együtt voltak szűkebb családja és tágabb mozgalmi családjának képviselői, barátai is. Misi ezt az alkalmat is felhasználta a baloldali személyek közötti bizalom elmélyítésére. Misi ekkor meghatottan beszélt nekünk életútjáról.

Ady Endre néhány verssorával búcsúzunk:

Csak másért a másét

Sohasem akartam,

Csupán a viharért

Nem jártam viharban.

Becsületes szívem

Becsületes jussát

Kerestem a harcban.

Most már megállhatok:

Már-már minden emlék,

De mégis, ha újra,

Ha százszor születnék:

A jussáért küzdő

Lantos és parittyás,

Csak ugyanaz lennék.

